

[Finansministeren]

af nyansættelser kan være nødvendig, mens man på andre områder i et vist omfang vil kunne placere de ekstra feriedage i perioder, hvor den arbejdsmæssige belastning tillader det.

I denne forbindelse kan det supplerende oplyses, at erfaringerne fra ridligere arbejdstidsnedsættelser viser, at en væsentlig del af nedsættelsen kan indhentes ved ændret arbejdstilrettelæggelse, ændrede forretningsgange m. v.

Til *undervisningsministeren* (18/7 79) af:

Inge Fischer Møller (S):

»Hvorledes agter ministeren at medvirke til at sikre, at vore kommunikations- og på anden måde handicappede medborgere får den undervisning og specialpædagogiske bistand, som er nødvendig, og som disse mennesker har ret og krav på, og vil det blive søgt sikret, at der snarest åbnes mulighed for uddannelse af de nødvendige antal speciallærere til varetagelse af de nævnte opgaver?«

(Spm. nr. 1200).

Begrundelse.

Igennem en årrække er antallet af personer med behov for hjælp fra især taleforsorgen steget ganske betydeligt.

I den samme periode er bevillinger og specielt personalemæssige ressourcer imidlertid ikke forøget i blot tilnærmelsesvis samme målestok.

I erkendelse heraf samt i en vis udstrækning under indtryk af den forestående udlægning af særforsorgen foreligger der nu et betænkingsforslag om uddannelse af et betragteligt antal speciallærere over en 10-årig periode. Altså en udvidelse af den eksisterende personalestab, som blot skal sætte samfundet i stand til at yde den specialpædagogiske bistand, som de nævnte medborgere har krav på og ret til ifølge loven.

Besvarelse (26/7 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Den 1. januar 1980 udlægges særforsorgen – herunder taleforsorgen, som spørgsmålet specielt vedrører – til amtskommunerne. I henhold til lov om specialundervisning for voksne skal amtskommunerne fra dette tids-

punkt sørge for, at personer med talevanskeligheder eller andre fysiske eller psykiske handicap får tilbud om den fornødne specialundervisning. I henhold til den samme lov vil private initiativtagere – og det vil først og fremmest sige oplysningsforbundene – også kunne tilbyde specialundervisning for voksne.

I henhold til folkeskoleloven skal kommunerne og amtskommunerne ligeledes fra 1. januar 1980 sørge for specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand såvel til børn med sprog- eller talevanskeligheder som til andre handicappede børn, der hidtil har været omfattet af særforsorgen.

Undervisningsministeriet vil i løbet af efteråret 1979 udsende en række bekendtgørelser og cirkulærer, som uddyber loven om specialundervisning for voksne og folkeskolelovens bestemmelser om specialundervisning og specialpædagogisk bistand. Undervisningsministeriet vil endvidere udsende vejledende retningslinjer for den udbygningsplanlægning, som amtskommunerne skal udføre på dette område.

For så vidt angår spørgsmålet om dækning af behovet for speciallærere, så forventes det, at særforsorgens lærere vil fortsætte deres virksomhed inden for den amtskommunale specialundervisning, som etableres pr. 1. januar 1980. Endvidere vil man fra undervisningsministeriets side søge mulighederne for uddannelse af yderligere speciallærere forøget.

Betænkning nr. 850 om de specialpædagogiske uddannelser, som nævnes i begrundelsen for spørgsmålet, har været til udtalelse hos de berørte myndigheder og uddannelsesråd og overvejes nu i ministeriet.

En fuldstændig gennemførelse af betænkningens forslag vil have betydelige økonomiske konsekvenser. Ministeriet arbejder derfor på under hensyn til de indkomne udtalelser at opstille en finansierings- og tidsplan for dækning af behovet for nydannede speciallærere, som kan rummes inden for de samlede økonomiske rammer, som undervisningsministeriet må arbejde med i disse år.

Danmarks Lærerhøjskole har dog allerede taget det første skridt til at realisere betænkningens forslag. I 1978-79 er der sket en vis udvidelse af uddannelseskapaciteten inden for handicapområderne tale-læse og tale-høre. Disse kurser indgår i den almene etårige